

Minu raamatukogu

Raamatukogu. See vanemapoolne ja lagunevate puidust riulitega unustusse vajunud majake äärelinnas, milles kõige valjem kuulda olev heli on seinakella tiksumine ja kuhu sisse astudes tolmu ja kopituse lehk nina sügelema paneb ning nurgas istuva pensioniealise proua sõbralik naeratus südame soojaks teeb. Millegipärast tundub mulle, et just see on tüüpiline arusaam raamatukogust ja tõenäoliselt ka põhjus, miks paljud seal käimist väldivad. Kes sinna aga viimasel ajal sattunud on, teab, et tänapäeva raamatukogu on nii palju rohkemat. Seal on võimalus lugeda, võimalus õppida, võimalus mängida, võimalus puhata, võimalus põgeneda. Põgeneda nii vaimselt kõige murettekitava eest, kui ka sõna otseses mõttes kellegi eest põgeneda.

Mäletan kui oluline oli põhikoolis käies raamatukogu just põgenemise aspektist. Nimelt oli meie koolimaja ühendatud vallamajaga, kus asusid ka valla ja kooli ühine raamatukogu ning söökla. Söökla valitses karm kord — kõigepealt lähevad sööma algklassid ja hiljem, alles teatud kellaaja kukkumisel, vanemad klassid. Enne meile öeldud kellaega oli keelatud vallamaja poolele minna ja söökla ukse taha järjekorda tekitada. Olgugi et tegemist oli väikese kooliga ja sõltumata sööklasse jõudmise hetkest said juba mõne minutiga lauda istuda, tundus nendel hetkedel esimeste seas süüa saamine kõigile tohutult oluline. Selleks oli aga ukse juurde jõudmist väga täpselt ajastada vaja. Pidi olema parajalt varajane, et mõni suurem seltskond juba ees ei oleks, ning piisavalt hiline, et mõnele vasaku jalaga voodist välja astunud õpetajale hammaste vahele ei jääks. Kõik oli puhas sekundite küsimus. Just siis tuligi mängu raamatukogu.

Raamatukogu oli see koht, kuhu juba vahetunni alguses põgeneda sai ning kust siis õige kellaaja kukkudes söökla järjekorda sprintida õnnestus. Muidugi ei tegelenud me kogu selle aja vaid kella pineva vahetamisega, vaid võtsime raamatukogu võimalustest viimast. Põhiliseks tegevuseks olid erinevad kaardimängud, mida ka suurema seltskonnaga lõbus mängida oli ning mis tihti peale meie peamiselt eesmärgilt, kella jälgimiselt, tähelepanu sootuks ära võtsid. Samuti oli populaarne tagumises toas asunud 2-3 inimesele mõeldud diivan, kuhu end poole klassiga peale mahutasime ning täiesti tundmatutest raamatutest suvalisi üksikuid lauseid üksteisele ette lugesime. Just sellest “Arva ära, mis raamat see on” mängust kujunes välja tohutult omavahelisi nalju, millest mõned tänaseni kasutusel on.

Tegelikult sattusime sinna samasse raamatukokku ka teistel aegadel. Tavaliselt taas kord eesmärgiga põgeneda, kuid siis juba pigem vaimses mõttes. Kõik need samad eelnimetatud tegevused andsid võimaluse hetkeks ära joosta eesootava kontrolltöö või ebameeldiva tunni mõtetest ning seejärel juba palju positiivsemalt meelestatult seda pinget tekitavat asja tegema minna. Mis seal salata, aeg-ajalt oli raamatukogus käik ka heaks vabanduseks, sest kui mõnda veidi vastumeelsesesse tundi paar minutit hiljem jõudsid ja klassi sisenedes “Vabandust, me käisime raamatukogus” ütlesid, siis ega õpetajal peale järjekordse sügava ohke midagi eriti öelda ei olnud.

Üldiselt on nii, et kui peaksin mõtlema kohale, kuhu saaksin põgeneda, siis üks esimesi pähe tulevaid paiku oleks raamatukogu. Raamatukogu on lihtsalt kuidagi selline koht, kus viibides pole võimalik negatiivseid mõtteid mõelda, kus kõik on hästi. Koht, kuhu ei pea kunagi vastutahtmist minema ja kus võiksin nii palju rohkem aega veeta. Raamatukogu on üks hea koht.

Hanna-Liisa Viitmaa

11. kl, Läänemaa Ühusgümnaasium